

DÉLMAGYARORSZÁG

VILÁG PROLETÁRJAI, EGYESÜLJETEK!

77. évfolyam, 45. szám
1987. február 23., hétfő

A MAGYAR SZOCIALISTA MUNKÁSPÁRT
SZEGED VÁROSI BIZOTTSÁGÁNAK LAPJA

Havi előfizetési díj: 43 forint
Ára: 1.80 forint

A béke és biztonság őrhelyén

A maga módján az amerikai propagandagépezet is felkészült a szovjet hadsereg február 23-i születésnapjára. Az Egyesült Államok televíziós állomásai éppen ezekben a napokban kezdték meg az Amerika című, több mint 14 órás film sugárzását, amely minden eddig felülmúló torz és harmis képet fest a Szovjetunióról, s kiváltképpen fegyveres erőiről. A film készítői minden bizonnyal az átlagamerikaiak meglehetősen hiányos történelmismeretére alapoznak. Az „utca embere”, s a felnövekvő nemzedékek alig, vagy semmit sem tudnak arról, hogy az annak idején éppenhogy világra jött szovjethatalom első szava a béke volt. A lenini békedekrétum már 1917-ben mindenki tudtára adta: a munkások és a parasztok új típusú államától idegen bármiféle hódító, vagy militarista szándék.

Bár ez iránt a korabeli császári Németország vezetőinek sem lehettek igazán kétségei, mégis úgy döntöttek, ha lehet, már a bölcsőjében fojtják meg a fiatal proletárdiktatúrát. 1918 februárjában a keleti front egész hosszában támadást indítottak, s a fő csapás iránya Petrográd, a forradalmi vezérkar székhelye volt. A Lenin felhívására szerveződő Vörös Hadseregbe önként jelentkezők tízezrei — gyengén felszerelten, de a győzni akarás elszántságával — szálltak szembe az állig felfegyverzett támadókkal. Pszkov és Narva térségében sikerült feltartóztatniuk az előretörő német csapatokat, s február 23-án kivívták első nagy győzelmüket. Azóta ez a nap lett a szovjet hadsereg és haditengerészeti flotta születésének napja.

Ez a kiemelkedő dátum a Szovjetunióban — és nemcsak ott — alkalmas az eddig megtett történelmi út számbavételéhez, együtt a jövő tennivalóinak felméréséhez. A múltra emlékezve, a szovjet emberek soha nem felejtik el, hogy 1941 nyarán, amikor a honvédő háború elkezdődött, ismét a német imperializmus agressziójával kellett szembenéznük. A szovjet nép és hadserege azonban — óriási anyagi és véráldozatokkal — hozta — nemcsak önmagáért állt helyt, hanem egy olyan egyetemes ügy szolgálatában is, amelynek végső célja a „barna pestis” megsemmisítése, a világalomra törő náci „harmadik birodalom” szétzúzása volt. Senki sem tagadja, hogy ebben a közös erőfeszítésben a Hitler-ellenes koalícióban részt vett más ha-

talmak is jelentős szerepet játszottak, a háború fő terheit mégsem ők vállalták.

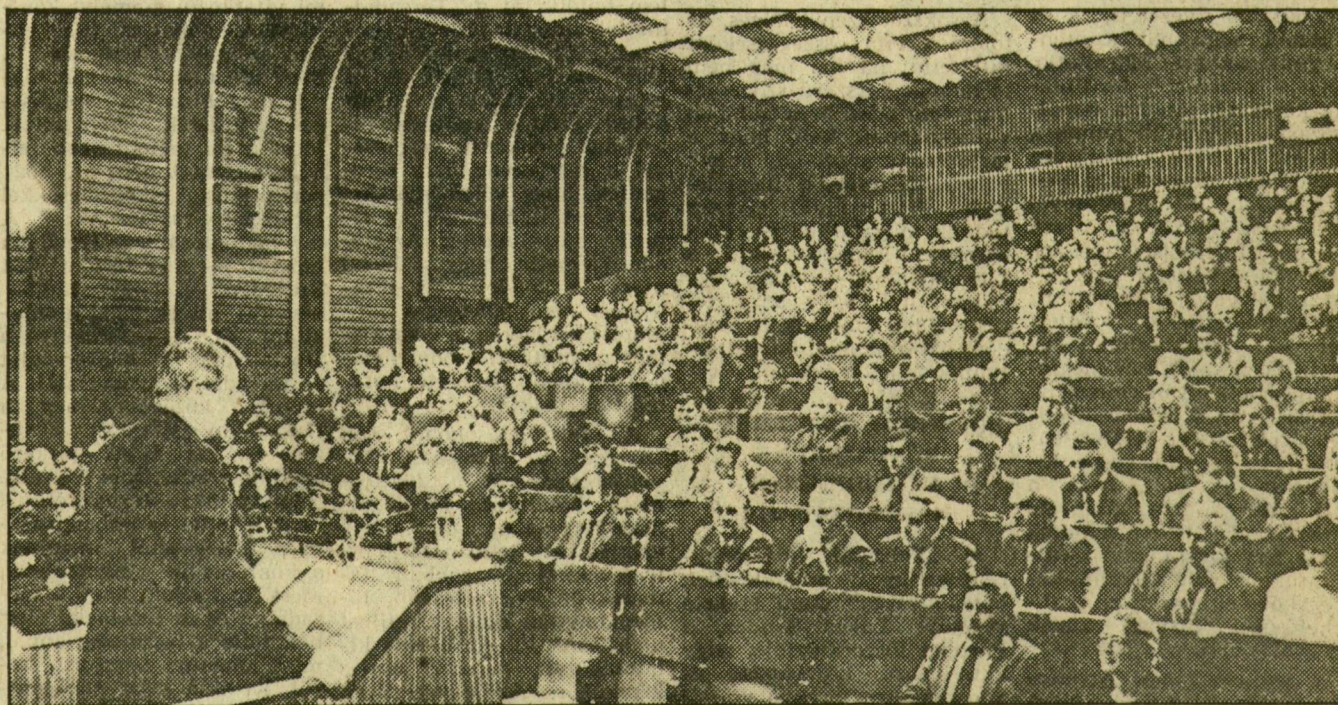
Nyugaton sajnos sokan vannak, akik a békeszerető szovjet külpolitikáról és az ennek alárendelten védelmi feladatait teljesítő szovjet hadseregről nem az igazságot terjesztik. Közben a gyűlölet konkoltyát hintik, egyetlen szót sem ejtenek például arról, hogy a szovjet kormány 1982-ben ünnepélyes kötelezettséget vállalt az atomfegyverek elsőkénti bevetéséről való lemondásról. Pedig ennek a döntésnek a meghozatala — figyelembe véve az Egyesült Államok, a NATO stratégiai elképzeléseit — katonai szempontból egyáltalán nem volt problémamentes. Arról sem beszélnek, hogy a szovjet katonai doktrína kifejezetten védelmi jellegű, s mi sem áll tőle távolabb, mint bármilyen támadó harccselekmény kezdeményezése. Az 1985 augusztusában Moszkvában meghirdetett egyoldalú nukleáris robbantási moratórium, az 1986. január 15-én ismertetett nagyrányú leszerelési program — amely lehetővé tenné a világ atomfegyver-mentesítését az ezredfordulóig — vajon nem elég tanúbizonysága-e annak, hogy a Szovjetunió mindenféle támadó visszatarthatása a kockázatos katonai kalandoktól. Az új felfogásban ehhez a Szovjetunió és az Egyesült Államok, illetve a NATO és a Varsói Szerződés szervezeteinek hozzávetőleges hadászati egyensúlya, az egyenlő és kölcsönös biztonság „elegetőségi foka” megfelelő garanciát nyújt, de ezt az indokolatlanul magas szintet a jelenleginél jóval alacsonyabbra kell leszállítani. A szovjet politikai és katonai vezetés azonban — amint ez az SZKP KB legutóbbi plénümán megfogalmazódott — a jelenlegi bonyolult helyzetben, amikor az Egyesült Államok uralkodó körei igyekeznek felborítani a katonai egyensúlyt és megpróbálnak nukleáris előnyre szert tenni, szükségesnek tartja a gazdasági potenciál gyors növelését, az ország védelmi képességének és a fegyveres erők harc-készségének megfelelő szinten tartását, az állandó éberséget.

S. L.

A Vörös Hadsereg születésének 69. évfordulója alkalmából a Hazafias Népfrent és a KISZ Szeged Városi Bizottsága, valamint az MSZBT városi tagcsoportjai ma, hétfőn, koszorúzási ünnepséget rendeznek. A koszorúzás a Dugonics temetőben 15 órakor, a Széchenyi téren 16 órakor kezdődik.

Befejezte munkáját az országos elméleti tanácskozás

Viták — Berecz János összefoglalója

Berecz János összefoglalója a konferencián

Enyedi Zoltán felvétele

Beszámoló a szekcióülések munkájáról

TÖRTÉNELMI UTUNK ÉS A KÖZGONDOLKODÁS

A szocializmus fejlődésének időszerű hazai kérdéseiről rendezett háromnapos országos elméleti tanácskozás szombaton befejeződött. Szegeden — az MSZMP Központi Bizottságának agitációs és propagandaosztálya, valamint az MSZMP Csongrád Megyei Bizottsága felkérésére — társadalmi, politikai, szellemi életünk jeles képviselői, a téma szakavatott tudósai, párttisztviselők, marxista oktatók, gyakorlati szakemberek mondták el tapasztalatukat, véleményüket, javaslatukat és észrevételeiket a marxista-leninista elmélet gyarapításához, mélyen és sokrétűen elemezték társadalmi viszonyainkat.

Az elméleti konferencia záró plenáris ülését Lakatos Ernő, az MSZMP KB agitációs és propagandaosztályának vezetője nyitotta meg.

Ezután a pénteki szekció-ülések vezetői számoltak be a munkacsoportokban elhangzott felszólalások főbb témaköreiről.

A „Történelmi utunk és a közgondolkodás” című szekciómunkáját Huszár István, az MSZMP KB Párttörténeti Intézetének igazgatója foglalta össze. Mint mondta: a szocialista fejlődés hazai története nem választható el a nemzetközi összefüggésektől, ezt többféle közelítésben hangsúlyozták a vita résztvevői. Szinte valamennyien kiemelték az SZKP XX. kongresszusának történelmi jelentőségét, s annak a magyarországi fejlődésre gyakorolt hatását. A hazai fejlődés taglalása során, fontos végiggondolni saját, bizonyos értelemben autonóm fejlődésünket is. Az elmúlt 30 esztendőben ugyanis a magyar szocialista fejlődés nagyon sok területen mutatott fel autonóm gondolkodást, fejlődési pályákat, nem feladva, hanem értékelve a nemzetközi összefüggések nagy történelmi jelentőségét.

A szekcióülésen történelmi utunk végiggondolása során, különös figyelmet szenteltek az úgynevezett 50-es évek értékelésének. Megállapították, hogy az örömdetesen gyarapodott tudományos elemzések ellenére, akadnak meg hiányosságok, fehér foltok e korszak „felfedezésében”, megismerésében.

Kiemelt témaköre volt a vitának, az elmélet és a gyakorlat viszonya. A vita résztvevői hangsúlyozták, a szocialista építés gyakorlatában tapasztalható torzulások, hibák, nem vezethetők le a klasszikusok által kifejtett és behizonyított elméleti tételekkel.

Az új jelenségeket nem lehet csupán a régebbi elmélet alapján kezelni, s új körül-

mények között a régi kérdések is igényelhetnek új válaszokat. E téren is jó tapasztalatokat szerzett pártunk az elmúlt 30 esztendőben.

A közgondolkodás, és annak mai állapota, egyik központi gondolata volt az eszmecsere. Ehelyütt is szóltak a szocializmusképről, amely ma még a vitázók szerint sem egységes, mert a közgondolkodást a szocializmusról számos eltérő tényező alakítja. Többen kifejtették, hogy az elméleti, politikai munka középpontjába a valóságismeret gazdagítását kell állítani. A történelmi látásmód javítása, társadalmi bajaink csökkentése, valamint a távlati társadalmi célok világos megfogalmazása segítheti leginkább a közgondolkodás fejlődését.

(Folytatás a 2. oldalon.)

Pillanatképek a tanácskozásról, az ülésterem hangulatából